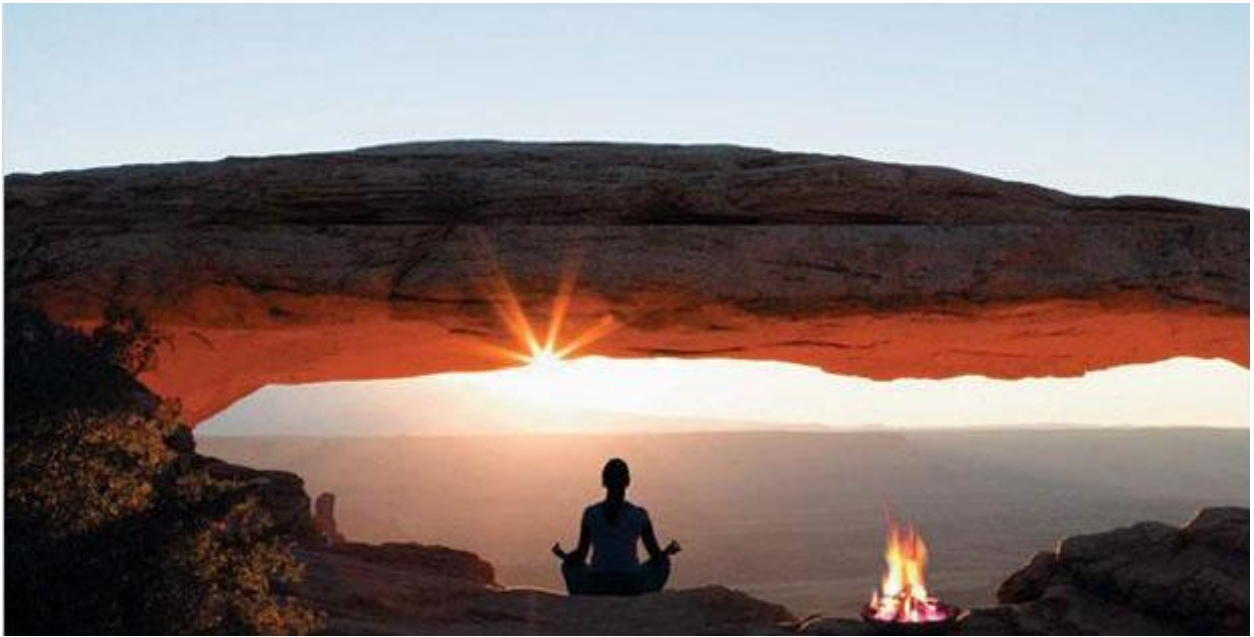

سه جزء روشنائی یک محیط

1- نور محیطی

این نور به طور یکنواخت در فضا پخش می شود به طوری که کل فضای اتاق را روشن می کند. این نوع نور معمولاً توسط منبعی که در بالای اتاق قرار می گیرد و یا منبعی که می تواند نور را به همه جهات پخش کند، تولید می شود. این نور عامل اصلی برای دید اشیا می باشد. نور محیطی باعث تفاوت درخشش در اجسام مختلف می شود لذا چشم سریعتر می تواند با محیط تطبیق پیدا کند، در نتیجه چشم با سرعت کمتری خسته می شود. چشم، نبود نور محیطی را کاملاً درک نمی کند؛ بعنوان مثال مطالعه صرفاً با یک چراغ مطالعه، کار ناخوشایندی است. به بیان دیگر نور متعادل محیطی، فضایی راحت و با آرامش خلق می کند که حس خوب بودن را بهبود می بخشد.

2- نور منطقه ای

نور منطقه مجموعه از نورها در یک فضا هستند که برای فعالیتهای خاصی استفاده می شوند، مثلاً برای مطالعه، کار و یا بحث و گفتگو. نور منطقه علاوه بر این که باید نقاط مورد توجه را پر نور تر کند، باید برای حفظ هارمونی فضا با نور محیطی هم تناسب داشته باشد. نور منطقه ای توسط وسایلی تولید می شود نور خود را به می توانند هدایت کنند. انعطاف پذیری بیشتر در دقت ابزار روشنائی باعث می شود که بهتر بتوان نور را به سمت جایی که به آن نیاز است، هدایت کرد. جایی که یک میز کنفرانس به تنهایی با نور محیطی روشن می شود، احساسی که به انسان دست می دهد همانند احساسی است که در یک آشپزخانه صنعتی به انسان دست می دهد. به عبارت دیگر نور محیطی یک محیط خاص را برای کاری خاص فراهم می آورد.

3- نور مودی

نور مودی یک فضای دلخواه و پذیرفتنی را خلق می کند. این نور می درخشد اما به ندرت می تواند فضایی را روشن کند اما این نور قابلیت های گوناگونی دارد، برقراری ارتباط، جذب و افسون و احساسات شدید هدف نهایی آن آرامش روح و روان آدمی است. بهترین تاثیر نور مودی هنگام عصر می باشد که هوا به سمت تاریکی می رود. نور مودی نباید زیاد روشنائی بخش باشد تا بتواند تاثیر خود را بگذارد. نور مودی جایی باید قرار داشته باشد که بتواند بهترین اثر را داشته باشد مثلاً روی سقف یا دیوار باشد یا در کناره های پنجره، میز، دراور، طاوچه و یا کف زمین قرار بگیرد.